

ÖZLEYENLERE...

AMA EN ÇOK DA MAVİYİ ÖZLEYENLERE...

VE YÜREĞİ MAVİNİN SEVDASINA DÜŞENLERE...

Ne zaman daralsa yüreğim
ne zaman değse ayağıma şu bozuk düzenin taşları
maviyi özlerim ben,

Maviyi, masmaviyi
masmavinin engin derinliğini.
Kimse bilmez, kaçarım maviye
giderim,
atıp halatları
bizi bu bozuk düzene bağlayan zincirler gibi.

Sonrası yoksa kaçmanın
alıp da başını gitmenin
neden olsun ki öncesi?
Neden beklensin ki cemre
kim öğretti bunu bize?
Kim koydu bu kuralları alev alev yüreklerimize?
Kim gelir böyle kaçarken alabildiğine
öncesiz ve sonrasız?

Belki yürek dolusu koca bir sevda
belki birkaç sıkı dost işte
zaten şu hayatta ne kalır ki geriye?
Belki kan kırmızı şarap, belki buz gibi rakı
ne fark eder ki,
önemli olan dem değil mi,
hararet nardadır demişti şair
dem dediğin özde değil mi?

Gece vakti varırız dingin sulara
çam ağaçlarının kıyısında mesela
mavinin ortasında
yıldızların altında
bir konu açarız varır zaman sabaha,
ya da susarız mesela.

Ferruh N. Ayoğlu
3 Haziran 2020, Zonguldak